

[Harald Nielsen.]

Jeg har ikke nævnt et eneste ord herom. Jeg er ganske enig med radiorådets formand om, at det vil være permittengryneri at tælle op, hvor mange der taler fra den ene side og hvor mange fra den anden.

Det, jeg talte om, da jeg sagde, at radioen havde politisk slagside, vedrørte noget ganske andet, nemlig den måde, hvorpå man tilrettelægger udsendelserne, og den måde, hvorpå man gennemfører dem. Man kan, når man følger radioen, gang på gang mærke en ganske bestemt tendens. Jeg nævner eksempler herpå. Vi havde en udsendelse om liberalismen, og jeg finder det naturligvis rigtigt, at liberale forklarer om denne bevægelse, men jeg finder det også ganske rigtigt, at man, når det var forbi, fik en diskussion eller et foredrag, der gav en kritisk vurdering af denne bevægelse og så den udfra et andet synspunkt. Således bør det være, når det gælder liberalismen, der bør være en alsidig oplysning, og således bør det naturligvis også være, når man giver en udsendelse, der f. eks. omtaler nutidens arbejderbevægelse og skildrer den politiske udvikling, samfundsudviklingen og arbejderbevægelsen i et bestemt land udfra en socialistisk opfattelse. Den må naturligvis også slutte med, at der kommer en anden mand med en anden observans og en anden synsmåde. På samme måde er det ganske naturligt, når der er en udsendelse om marxismen, at det er folk af en socialistisk opfattelse, der fører den frem, men så bør den også slutte med en diskussion eller et foredrag, som tager sagen op til kritisk vurdering udfra en anden synsmåde.

Det var det samme jeg tænkte på, da jeg nævnte 1. maj-dagen; det er urigtigt, at jeg skulle have sagt, at jeg ønskede, at udsendelsen den dag for arbejderbevægelsen skulle stryges. Jeg har utrykkelig sagt, at dette ville jeg ikke kritisere; 1. maj er nu engang blevet en særlig arbejdersdag. Men, sagde jeg, udsendelsen den dag er socialistisk propaganda, og der er dog også arbejdere, der har et andet syn på sagen, en anden opfattelse af arbejderbevægelsen og mener, at arbejderbevægelsen trives bedst under en liberal samfundsordning, men noget sådant hører man ikke under disse udsendelser. Det var det samme, jeg tænkte på, da jeg talte om udsendelsen om sydslesviggrænsen. Det var en udmærket og dygtig udsendelse, men også dér mener jeg, at man ganske klart og tydeligt mærkede en tendens til at få ganske bestemte synspunkter frem, og følger man radioudsendelserne, møder man

gang på gang en tilbøjelighed til at give dem socialistisk slagside: den måde, hvorpå det hele fremføres.

Jeg kunne også her nævne pressens radioavis. Jeg vil nævne et eksempel vedrørende valget i Sydslesvig. Umiddelbart før valget kom der et communiqué om forhandlingerne i London, og dette communiqué gav jo egentlig udtryk for det samme, som vi også havde hørt her, at konferencen i England havde været nyttig og positiv også for den sydslesvigske bevægelse. Men umiddelbart derefter refererede radioavisen et Reutertelegram, der slog fast, at de britiske forhandlere havde afvist kravet om en administrativ adskillelse af Slesvig og Holsten. Når man nu ved, hvilken uhyre rolle netop dette spørgsmål spiller dernede, kan man ikke være i tvivl om, at det ikke har været gavnligt, at dette kom frem på den måde, det skete i radioavisen. Det er muligt, at det er sket ved en eller anden ubetænksomhed af radioavisen, ved en tilfældighed eller ved, at man ikke havde tænkt derover, men det var yderst uheldigt. På samme måde med radioavisens referat — jeg tror, det var i det aktuelle kvarter — af valgresultatet i Sydslesvig. Der blev i og for sig ikke sagt noget urigtigt, men det indtryk blev dog stående, at der var sket en stærk tysk fremgang og en stærk dansk tilbagegang, når man sammenlignede landdagsvalget med kredsvalgene. Der var ingen bemærkning om, at det rigtige ville være at sammenligne kredsvalg med kredsvalg. Der var ikke nogen dansk kommentar, som jeg synes var tiltrængt, til at understrege, at disse valgs resultater i virkeligheden var strålende, 92 000 stemmer for Sydslesvigsk Forening, mere end halvdelen af befolkningen i en valgssituation, som vi alle kender, hvor vanskelighederne var tårnhøje for danskheden; det kunne gerne være understreget i den danske udsendelse gennem radioavisen. Det var den slags ting, jeg tænkte på, og som gør, at man med rette kan tale om, at radioen har socialistisk slagside.

Jeg kunne måske nævne endnu et eksempel. I aften hørte man i radioavisens transmission fra rigsdagen det ærede medlem hr. Bomholts svar til mig, og det finder jeg ganske naturligt. Men mig bekendt foreligger der ikke for lytterne nogen udsendelse af den tale, han svarede på, og det er ikke at give alsidig oplysning, men et nyt eksempel på, hvorledes disse udsendelser har slagside.

Når jeg vender mig fra dette spørgsmål, kan jeg ellers være fuldstændig enig med